

HOMILIA MISSA EXÈQUIES TANO CASACUBERTA, SANTA MARIA DEL PI (21-8-2022)

Lectures: 1Co 1,26-31 / Salm 16 (15) / Jo 21,15-19

En aquestes darreres hores posteriors a la mort d'en Gaietà, el nostre estimat Tano, han estat moltes i variades les expressions de persones que han compartit amb ell algun moment del camí de la vida. Totes expressant el que en Tano ha deixat en elles. Alguna persona de la família s'admirava dient: "sembla mentida el poc que coneixíem al nostre germà, quantes coses hi havia de la seva vida que desconeixíem..." En aquest moment de la homilia voldria destacar algunes coses que ens són molt difícils i fins i tot estranyes de compartir entre els capellans, i també amb les persones amb les que compartim vida i accions diverses. Sovint ens quedem en allò que es veu, però poques vegades compartim allò que ens mou i ens anima, allò que dona sentit al que fem i vivim.

La Paraula de Déu que hem triada ens aporta llum sobre el secret amagat de la vida i el ministeri del Tano, i de molts de nosaltres, que ell ha anat descobrint, vivint i fent descobrir i viure als altres, en tant que deixeble i apòstol de Jesucrist, que això és el que ell ha volgut viure amb passió com a cristià i capellà, seguint les passes del beat Antoine Chrevrier, fundador del Pradó.

Tano, fill de Gaietà i de Carme, m'estimes?... Pastura les meves ovelles. Ací tenim l'experiència central de la vivència d'en Tano. El seu ministeri, ha estat la resposta a la pregunta de Jesús, pregunta que conté una infinita tendresa d'amor envers en Tano i envers tothom qui la sent. L'amor donat és resposta a l'amor rebut prèviament, gratuïtament. I des d'ací, ha pogut anar fent l'experiència de Jesús, el Senyor: *ningú com tu no em fa feliç... la part que m'ha tocat és deliciosa, m'encisa la meva heretat.*

En Tano ha rebut de Déu... *que Jesucrist sigui la seva saviesa, la seva justícia, la seva santificació i la seva redempció...* o el que és el mateix, ha volgut i pregat que Jesucrist sigui el seu únic Senyor i Mestre. I aquesta experiència profunda, i per això amagada als ulls, malgrat ser la llum i el sentit de la seva vida i acció pastoral, és el que ell ha volgut comunicar i contagiar per on a passat i viscut: fonamentalment entre el món del treball, el món obrer. Com sabeu la pastoral obrera, concretada en la JOC, l'ACO, la GOAC i les Religioses en Barris Obrers, ha estat el seu ferm compromís durant molta part de la seva vida. Acompanyant a molts joves i adults, a través de l'estudi d'evangeli, que és pròpiament l'estudi de nostre Senyor Jesucrist, ha ajudat a molts a conèixer, estimar i seguir a Jesús. Aquest ha estat un tret característic del seu ministeri com a consiliari de moviments laicals, un model de capellà i d'Església que crec que és el que té més sentit i futur en el nostre món. La seva insistència en fixar la mirada en Jesús també ha estat en el Moviment de Professionals Cristians, al MUEC, al Moviment de Pobles i Comarques, amb les persones preses de Quatre Camins, i amb multitud de persones i grups de les parròquies on ha estat, com sant Sadurní de La Roca del Vallès i Santa Maria del Pi. Si, les persones i Jesucrist, la seva doble passió, inseparable, i especialment els petits, els que no compten... com ens deia sant Pau. Ell mateix sabent-se

poca cosa, i malgrat ser originari de bona família, ha desitjat sempre fer un camí envers la petitesa evangèlica, que és posar-se al costat dels petits per anar esdevenint un petit segons el món però important als ulls de Déu.

Fer-se home i capellà entre els homes i dones, entre els petits i pecadors, ha estat un seu tret característic seguint la dinàmica de l'encarnació de Jesucrist. I això no es pot fer sense passar pels moments de creu que comporta aquest mateix dinamisme, com els moments durs de la re-creació de la JOC a Catalunya i Espanya, a principis dels 70. També ell ha experimentat les paraules de Jesús en el tram darrer de la seva vida: *quan eres jove et cenyies i anaves on volies, però a les teves velleses un altre et cenyirà i et portarà on no vols...* Ha estat l'etapa de tornar a fer-se petit i dependent dels altres, de l'amor dels altres, com ha estat l'estimació de la seva família, fins al final.

Amb el pessebre i la creu, ha procurat que el bon pa de vida que és Jesucrist, fos accessible a tothom, en l'Estudi d'evangeli i en l'eucaristia: pels joves, pels adults, pels presos, per Dit i Fet, pels immigrants, per la gent gran... Ell mateix ha volgut fer-se bon pa per als altres, seguint Jesucrist, amb la seva bonhomia i el seu humor, amb les seves preguntes insistents, i sobretot amb la seva fidel i incansable proposta de fer conèixer Jesucrist a tothom.

Si, ell pregava vivament que Jesucrist fos conegut i estimat, però sabia que això no és possible sense la llum de l'Esperit, per poder copsar tota la seva bellesa i la seva grandesa, i per tastar finalment, que en Jesucrist hi ha la vida, la joia, la pau i la felicitat.

Moltes de les que esteu aquí en sou testimonis directes d'això. És per això que en podem donar gràcies a Déu per la seva vida. I fer-ho no només com un record que restarà en les nostres vides sinó amb l'esperança que aquesta seva vida participarà de la plenitud de vida del mateix Jesucrist com expressa el salmista: *el meu cos reposa confiat: no abandonarà la meua vida enmig dels morts... m'ensenyaràs el camí que duu a la vida, joia i festa a desdir al teu davant.*

Aquesta esperança és el distintiu dels seguidors i seguidores de Jesús, que alhora que és esperança en la vida futura, la vida de Déu, és esperança per afrontar el compromís arriscat en la vida de cada dia, en la història que ens ha estat donada, en el projecte de fraternitat que Jesucrist ha inaugurat i en el qual ens convida a col·laborar a tothom; un projecte que té com a fonament la condició i la dignitat de fills i filles de Déu de tota persona, i especialment dels petits, dels que no compten pel món, de tants i tants descartats, cridats a ser centre i subjecte de tota construcció social veritablement humana, subvertint tots els projectes socials.

Amic, Germà i Senyor Jesús, gràcies per la vida i el ministeri d'en Tano; fes que sigui fecunda la seva sembra. Que al nostre món i les persones que hi habiten, que són la casa comuna i els teus fills i filles, et puguin conèixer, sentir-se estimats, estimar-te i seguir-te per realitzar el teu projecte d'Humanitat, la mesura del qual és el teu Fill Jesucrist, que ens mostra la dignitat i la vocació a la que tots i totes som cridats.

LECTURES DE LA MISSA

PRIMERA LECTURA

de la primera carta de Pau als corintis (1Co 1, 26-31)

Germans, fixeu-vos qui sou els qui heu rebut la crida: no n'hi ha gaires de savis a la manera d'aquest món ni gaires d'influents o de bona família. Ben al contrari, Déu ha escollit els insensats d'aquest món per confondre els savis; i ha escollit els febles d'aquest món per confondre els forts. Déu ha escollit gent que no compta, els menyspreats d'aquest món; ha escollit els qui no són res per anul·lar els qui són alguna cosa. Així ningú no es pot gloriar davant de Déu. És gràcies a ell que vosaltres viviu en Jesucrist, ja que Déu ha fet d'ell la nostra saviesa, la nostra justícia, la nostra santificació i la nostra redempció, perquè, tal com diu l'Esclusura, *si algú es gloria, que es gloriï en el Senyor.*

SALM RESPONSORIAL

GUARDA'M, DÉU MEU, EN TU TROBO REFUGI.

Guarda'm, Déu meu,
en tu trobo refugi.

Dic al Senyor: "Ets el meu Déu!
Ningú com tu no em fa feliç."

Als sants que hi ha a la terra, gent forta,
va tot el meu amor.

Però que multipliquin les penes
els qui van darrere els falsos déus;
jo no els oferiré més sacrificis,
els meus llavis no pronunciaran
els seus noms.

Senyor, heretat meva i calze meu,
tu m'has triat la possessió.
La part que m'ha tocat és deliciosa,
m'encisa la meva heretat.

Beneït sigui el Senyor,
que em dona seny;
fins a les nits instrueix el meu cor.
Sempre tinc present el Senyor;
amb ell a la dreta, mai no cauré.

El meu cor se n'alegra
i en faig festa tot jo,
fins el meu cos reposa confiat:
no abandonaràs la meva vida
enmig dels morts,
no deixaràs veure
al teu fidel la corrupció.

M'ensenyaràs el camí que duu a la vida:
joia i festa a desdir al teu davant;
a la teva dreta, delícies per sempre.

EVANGELI

Joan 21, 15-19

Quan hagueren menjat, Jesús va preguntar a Simó Pere:

-Simó, fill de Joan, m'estimes més que aquests?

Ell li respongué:

-Sí, Senyor, tu saps que t'estimo.

Jesús li diu:

-Pastura els meus anyells.

Per segona vegada li pregunta:

-Simó, fill de Joan, m'estimes?

Ell li respon:

-Sí, Senyor, tu saps que t'estimo.

Jesús li diu:

-Pastura les meves ovelles.

Li pregunta Jesús per tercera vegada:

-Simó, fill de Joan, m'estimes?

Pere es va entristir que Jesús li preguntés per tercera vegada si l'estimava, i li respongué:

-Senyor, tu ho saps tot; ja ho saps, que t'estimo.

Li diu Jesús:

-Pastura les meves ovelles. T'ho ben asseguro: quan eres jove et cenyies tu mateix i anaves on volies, però a les teves velleses obriràs els braços i un altre et cenyirà per portar-te allà on no vols.

Jesús va dir això per indicar amb quina mort Pere havia de glorificar Déu. Després d'aquestes paraules, Jesús va afegir:

-Segueix-me.

PREGÀRIES DELS FIDELS

Pregària de la família

Aquests últims temps de vida d'en Tano, i de manera més intensa últimament, hem descobert la seva faceta com a sacerdot.

El que ens heu explicat molts de vosaltres ens ha fet veure que amb la seva capacitat d'acostar-se a les persones, el que buscava és ajudar a descobrir i estimar el Jesús de l'Evangelí.

Donem gràcies a Déu per haver-lo tingut com a germà i preguem perquè tot allò que ell ha sembrat, la llavor que ha deixat en cadascun de nosaltres, ens faci créixer en aquest coneixement de Jesús i a una vida dedicada al servei i estimació als altres.

Preguem al Senyor.

Pregària de les parròquies

Les parròquies d'on mossèn Gaietà ha estat rector (Sant Sadurní de la Roca, Santa Maria del Pi, Sants Just i Pastor i Sant Jaume) preguem perquè el testimoni d'humilitat, generositat i justícia social d'aquest capellà senzill, ens impregni per ser apòstols del Crist, sabent-nos imperfectes i deixant que l'Amor del Pare ens transformi.

Preguem al Senyor.

Pregària del Pradó

Preguem pel nostre estimat germà Tano, perquè, després de tota una vida lliurada a l'evangelització dels més pobres en el món obrer, trobi acollida, descans, pau, perdó i Vida a la casa del Pare.

Preguem al Senyor.

Pregària del 4t. món

Senyor, no podem deixar de presentar, en aquesta eucaristia, tot el dolor, patiment i sense sentit que copsem al nostre voltant: en les persones que deixen la seva terra per buscar un món millor, en tots aquells i aquelles que tenen dificultats per arribar a finals de mes, en aquells que veuen la seva vida amenaçada per la pèrdua de drets laborals, civils... En Gaietà va ser especialment sensible al patiment dels germans. Recordem com va acollir el 2005 els immigrants sense papers al Pi per tal que poguessin reivindicar una vida més digna. També recordem el seu goig quan la vida i la fraternitat s'obrien pas en diverses iniciatives, com a Dit i fet.

Senyor, feu-nos més sensibles, més coratjosos, per posar-nos senzillament al costat dels qui més pateixen i, així, cercar plegats camins de vida i d'humanització per a tots i totes. *Preguem al Senyor*

TEXTOS DE COMIAT

El meu padrí

El Tano era el meu padrí. El compartia amb la Lali. Sempre ho dèiem, que compartíem padrí.

El Tano no era dels padrins que et fa regals per Nadal, o per l'aniversari, ni era dels padrins que et feina la mona per setmana Santa.

Però el Tano feia quelcom molt més important:

- El Tano sempre preguntava
- El Tano sempre escoltava
- El Tano sempre, sempre, s'interessava.

Ell sempre em deia: vine'm a veure i m'expliques com et va tot. I això val tots els regals i mones del món, i és per això que ha estat un gran padrí, el meu gran padrí.

Et trobarem molt a faltar.

Trobaré a faltar venir-te a veure de sorpresa quan passejàvem amb el José Maria per la plaça del Pi. Et posaves tant content quan ens veies...

Trobaré a faltar dinar amb tu a Can Culleretes i veure com gaudies amb el menjar.

Trobaré a faltar veure't els estius a Das, el teu estimat Das.

Trobaré a faltar els dinars de Nadal quan venies sempre a casa els pares.

Trobaré a faltar tantes i tantes coses viscudes amb tu...

Gràcies Pares per donar-me un padrí tant maco

I gràcies Tano per tot el que m'has donat.

T'estimo molt. Descansa en pau.

Mar Ferrer, fillola

Estimat Gaietà

Se'ns farà molt estrany no tornar a veure en Gaietà passejant entre les quatre parets del Pi. Per alguns de nosaltres tota la vida que hem passat aquí ha estat al seu costat, ja fos durant el seu rectorat o en els tres anys següents, ja jubilat i amb la malaltia que tenia guanyant-li terreny dia a dia. En Gaietà va ser rector del Pi durant 16 anys, i en la intimitat ens explicava que el Bisbe Carles li havia fet una mala passada fent-lo venir aquí, perquè d'inici va tenir una entrada una mica convulsa. Penso que això es devia principalment a dues raons: la primera és que Mn. Vidal havia deixat el llistó molt alt, i al Pi som una comunitat exigent. La segona és que en Gaietà tenia les idees molt clares, però sovint no sabia com transmetre-les de la manera més encertada. L'havies de conèixer una mica i saber llegir-lo per captar el que en realitat t'estava dient i això, sumat al seu caràcter fort i arrauxat (l'huracà Gaietà en deïem), feia que les primeres vegades que el tractaves, els seus comentaris o opinions descarnades et xoquessin, o et semblés que tenia poc tacte.

Segurament no en tenia massa, però es que a en Gaietà l'havies d'entomar tal i com et venia. Quan tenia una idea al cap, aquella cosa era la més important i passava per davant del que fos, encara que t'hagués de trucar a la una de la matinada per dir-te-la o et valgués una escridassada matutina, només travessar la porta. Quants de vosaltres no heu tingut una enganxada amb en Gaietà? Els sagristans sempre el comparàvem a una ampolla de cava: quan sortia el tap era explosiu, però als cinc minuts s'havia desbravat, reflexionava i venia o et trucava per disculpar-se, o per matisar el que en realitat volia dir-te. Si us explico això en definitiva és per ressaltar el que en realitat ja sabeu: quan sabies travessar aquesta primera carcassa d'en Gaietà trobaves una persona afable i bona en excés, generós i amb un enorme sentit de l'humor.

En Gaietà no era gens amic de la pompa. Per ell l'Evangeli era sobretot acció i estar al costat dels pobres. Amb aquestes dues premisses va complir de manera indiscutible, ja fos en el seu pas per Pastoral Obrera, des de la seva vinculació al Pradó, amb Dit i Fet, o amb els diversos grups d'Evangeli que portava, sempre amb una llibreta que omplia de notes. Molts diumenges l'havíem acomiadat després de dinar, quan agafava el cotxe i marxava a les presons amb el Pare Manel. Això de moure's pel país ho feia molt sovint: cada any tenia una cita inapel·lable amb el Rocío o se'n anava a trobades de capellans arreu d'Espanya o França. En l'àmbit de l'Eucaristia li agradava la senzillesa i donava molta importància a les homilies, en les que posava molt d'esforç i amor. Els dissabtes al matí (sinó abans) es tancava al seu despatx del segon pis de la Rectoria i començava a redactar-les, sempre a mà i en quartilles de la Impremta Casacuberta (de la que sempre feia gala), i després de les misses de dissabte encara els hi feia una segona repassada fins a les dues o les tres de la matinada, per polir millor el discurs de cara a les misses del diumenge. Per escriure-les sempre es valia o consultava els millors llibres que tenia a l'abast. Una vasta biblioteca d'autors i obres de teologia excel·lents. Ho sé perquè jo mateix vaig ajudar-lo a organitzar-la i expurgar-la quan ell ja es començava a veure a la recta final de la vida. Mentre llençàvem papers i ordenàvem llibres em deia que no volia donar a ningú la feina d'haver de buidar-li les coses quan es morís, que això ho volia fer ell mentre encara estigués en plenes facultats. Fins i tot amb això va ser considerat.

Perquè molts l'acusaven de tenir poca empatia, però els que el coneixíem sabem que pensava molt en els altres. Molt més del que podia semblar a priori. Tots els que avui treballem al Pi ho fem perquè ell ens va brindar aquesta oportunitat. Potser no teníem cap referència o un currículum llarguíssim, però ell ens va acollir i sempre va donar la cara per nosaltres, fins i tot quan els números no estaven en el seu millor moment. Només per deixar-nos formar part de la família pinenca ja tenim molt a agrair-li.

En Gaietà va fer les coses a la seva manera, algunes millor i altres pitjor, com tot ésser humà, però crec que coincidirem en que va deixar el Pi millor del que el va trobar, i es va preocupar i esforçar en buscar maneres de posar en valor el seu patrimoni. A ell li deurem sempre el naixement del Museu del Pi, i tot el que s'ha aconseguit gràcies a això.

Us deia al principi que l'entrada d'en Gaietà va ser convulsa, però sé segur que al final es va saber fer el seu racó aquí al Pi i es va guanyar el cor de molts del que hem estat durant tots aquests anys amb ell. La prova més indiscutible és que et trobarem molt a faltar, Gaietà: trobarem a faltar les converses al portal major o a la sagristia sobre Catalunya i els estirabots de la política; trobarem a faltar que surtis per la finestra de la rectoria a dir als turistes que mirin el campanar; trobarem a faltar el teu riure murri sota el nas quan feies empipar al Pasqual amb alguna broma, o l'esmorzar que em preparaves tots els matins de Nadal amb el cafè de la Fabiana. Hem passat un temps molt feliç al teu costat.

En Gaietà se'n va al Cel on ens trobarem tots. Coneixent-lo, segurament arribarà mitja hora tard, però segur que el deixaran entrar perquè se'l té guanyat, i posaria la mà al foc que, si el Cel té alguna forma, per ell serà la dels paisatges de la Cerdanya que tant estimava. Fins sempre Gaietà! No t'oblidarem!

Albert Cortés, sagristà del Pi

Comiat Tano

Al Tano li costava acomiadar-se... Arribava tard a un lloc perquè sortia tard d'un altre.. sempre quedava una darrera cosa per comentar, per preguntar..

De fet, podríem dir, que no s'acomiadava mai, perquè sempre, en un moment o un altre, tornaria a agafar el fil d'aquella reunió o d'aquella conversa sempre inacabada..

Tots els que estem a qui, i molts d'altres que no han pogut venir i voldrien ser-hi, tenim records molt entranyables, moltes coses per compartir del que hem viscut amb tu i mil anècdotes que ens farien petar de riure ... No acabaríem mai..

Ara Tano, si que ens costa molt acomiadar-nos...! Només ens surt dir-te **gràcies!**

Donem gràcies a Déu per tot el que ens ha arribat a través teu..

Gràcies a tu Tano, per haver-te *deixat fer per Ell*...al llarg de tots els teus anys de vida. L'Amor de Déu ens arriba a través gent concreta, gent que gosa estimar de veritat, malgrat les ambigüitats i les febleses de tots ells. Déu no tria els "perfectes" o "exemplars", sinó als senzills i humils, que obren el cor per compartir tot el que han rebut; sabem que ells no mereixen res, que no es poden gloriar de res, sinó del Senyor que treballa en ells... I això donat molta llibertat i molta felicitat, com ho hem vist en tu, Tano.

T'has fet estimar i ens has fet estimar el que estimaves, des de les muntanyes de Das, el Barça i Catalunya, la teva família, els amics dels teus amics.., ens has fet crear lligams entre tots els moviments, ens has compartit el carisma del Pradó, ens has ensenyat a estimar l'Església i a servir-la...

I per sobre de tot estimar Jesucrist, que ho ha estat TOT per tu. Estimar-lo es possible quan descobrim com Ell ens estima, i per això, com l'apòstol Pau, t'has posat a la pell de tots: jocista amb els joves, rociero amb els rocieros, germà amb els germans, geganter del Pi, endinsar-te en l'Esplai.., tiet i tiet-avi feliç amb els petits de la família i els petit dels carrers, amic dels amics i teixint ponts amb els més distants, company dels companys capellans i dels germans pradosians...

Tano realment inclassificable; has desbordat tota frontera, i ens has ensenyat que no ets de ningú, sinó de Jesucrist, i per això de TOTS.

Aquest darrers anys, com el vi que al envellir és més bo i preuat, ha anat aflorant amb més força que erets feliç del que has viscut com a persona i com a capellà, que estaves en pau, serenor i alegria, reconciliat amb tu mateix i amb tots. També ha aflorat el teu agraïment i tendresa per tots, - sobre tot pels teus germans que t'ha acompanyat fins al final. La malaltia potser va "acallar" altres matisos, però aquests trets ja hi eren en tu; son ben teus.

Tano, des del cel, amb tanta gent que estimes i t'ha estimat, com "els papàs"(els teus) i en Joan (germà)..., estem certs que ens continuaràs estimant i acompanyant, discretament però fidelment, com sempre.

A reveure, Tano!

Pim Queralt, pradosiana

ALTRES

Article del full parroquial de la parròquia de Santa Maria del Pi i de Sant Jaume, publicat el diumenge, 4 de setembre de 2022

Adéu, Gaietà. Adéu, Tano

Aquí al Pi, li dèiem Gaietà o mossèn Gaietà, però és que quan va arribar al Pi l'any 2003, en Gaietà ja tenia a les espatlles un llarg i dens recorregut. Tot i que no es va ordenar massa jove (va fer prometença com a prevere de la diòcesi de Barcelona el juny de 1974, a l'edat de Crist) mossèn Gaietà va arribar al Pi des de dues experiències que havien deixat empremta en el seu tarannà i en la seva vida: el Pradó i la Pastoral Obrera. Com es va fer palès en la cerimònia de comiat del passat diumenge 21 d'agost, mossèn Gaietà (per a la família, la gent del Pradó i la d'aquests Moviments, en Tano) ha estat una figura molt destacada.

Tanmateix, el seu pas com a rector durant gairebé cinc anys per la parròquia de Sant Sadurní a la Roca del Vallès, va ser també per a ell i per la munió de gent amb qui va fer amistat i coneixença una etapa molt enriquidora. Fou també durant força anys delegat de Pastoral Obrera. L'entrada al Pi no va ser fàcil. La feligresia tenia una altra perspectiva i el nou rector va haver de picar pedra per entrar al cor de moltes persones. El càrrec de rector del Pi, com el mateix mossèn Gaietà va escriure en el seu article d'aquest full parroquial el dia de la seva presa de possessió "m'obliga a néixer de nou perquè capgira 180 graus el curs de la meua vida". Durant els primers anys de rectorat, va compaginar encara la feina al Pi amb les seves obligacions al Pradó i als Moviments i fins no fa massa anys, també amb la seva tasca a la presó de Quatre Camins. A més, i no és en sentit metafòric, es va trobar a Santa Maria del Pi una casa amb moltes esquerdes: al temple, als locals parroquials i al patrimoni en general, li calien intervencions acurades, serioses i és clar, costoses. En Gaietà va ser un valent pioner i desoïnt algunes crítiques, va engegar al Pi la idea de la posada en valor del patrimoni per donar-lo a conèixer, fer arribar els homes al coneixement de Déu a través de la bellesa i rendibilitzar-lo. Així, l'any 2011 es va inaugurar el Museu i Tresor, que juntament amb l'Arxiu Parroquial han estat punta de llança de les activitats que han posat la nostra parròquia al lloc referent cultural on és ara i han proporcionat recursos per mantenir i millorar els espais. Els darrers anys de mossèn Gaietà al Pi han estat un regal per a ell i per a tots nosaltres. Malgrat el tràngol de la pandèmia, que segurament va accelerar el seu declivi, l'hem vist feliç, afectuós, càlid i agraït. La constant presència dels seus germans, la companyia de mossèn Lluís, de mossèn Joan, dels que hem estat el seu equip al Pi, les atencions de la Hillary i les nombroses visites dels amics que ha anat escampant arreu, li hauran fet, així ho desitgem, un final d'aquest tram de camí plàcid. Ara, després de marxar

discretament i humil, ja participa de la plenitud de vida del mateix Jesucrist. La Mar, una fillola seva, va dir el dia del comiat que el seu padrí no era dels que fan la mona per Setmana Santa, però que feia quelcom més important: “el Tano sempre preguntava, el Tano sempre escoltava, el Tano sempre s’interessava”. I mossèn Pepe Rodado, el mateix dia, en la homilia ens deia que “la doble passió inseparable per al Tano, eren Jesucrist i les persones, especialment els petits, els que no compten...” Aquest full parroquial no és el suport adequat per a recollir la homilia, les pregàries i els parlaments de comiat que es van predicar o llegir en la missa de funeral de mossèn Gaietà. En el proper número us passarem l’enllaç per llegir-los tots o descarregar-los. També deixem per a més endavant comunicar-vos la data i l’hora en que farem una altra cerimònia de record, ja que la data del decés de mossèn Gaietà va fer que a moltes persones els fos impossible acudir al funeral. Per acabar, deixem aquí uns versos de la pregària del Pare Chevrier, fundador del Pradó, que sempre servien per cloure les sessions d’estudi de l’Evangeli i les pregàries que dirigia mossèn Gaietà a qui, una altra vegada, donem les gràcies per fer-nos còmplices del seu amor a Jesús i a la seva església.

Oh Verb! Oh Crist!

Que en sou de bell!

Que en sou de gran!

*Qui us arribarà a conèixer Qui us podrà
comprendre?*

Oh Crist! Oh Verb! Vós sou el meu

Senyor i el meu únic Mestre.

Manel Grau

Mor Tano Casacuberta, un capellà lliurat en cos i ànima en l'acompanyament

Catalunya Religió Ds. 20/08/2022

PIM QUERALT -CR | En Tano era inclassificable, tenia una personalitat molt rica i complexa que ara, en aquesta breu ressenya, no podem desglossar. Ahir divendres 19 d'agost, cap al migdia, ens va deixar en Tano, en **Gaietà de Casacuberta**, prevere de la diòcesi de Barcelona (ordenat el 13 de juny de 1974) i sacerdot pradossià (compromís el 28 de gener 1975). Tenia 82 anys acabats de fer (nascut el 5 d'agost de 1940). Només en donarem uns trets fonamentals i algunes fites biogràfiques.

Consiliari als moviments d'Acció Catòlica

Al llarg de tota la seva vida de prevere va ser consiliari dels moviments d'Acció Catòlica, principalment de la JOC i l'ACO, però també del MUEC, del Pobles i Comarques i del Moviment de Professionals, participant fins al darrer moment en molts grups de revisió de vida, però també fent el servei de consiliari diocesà i/o català. A més, va ser durant molt temps delegat de Pastoral Obrera de Barcelona i de Catalunya i responsable del Pradó catalano-balear. Temps tindrem per adonar-nos de tot el que en Tano ha aportat a l'església de Barcelona i al conjunt de l'església catalano-balear on sempre va impulsar la coordinació dels diferents moviments i la xarxa entre totes les diòcesis. També va treballar fent xarxa amb les altres diòcesis de l'estat, sobre tot com a Consiliari de la JOC i al servei del Pradó estatal. Un dels trets que el caracteritzava és que sempre desbordava tota frontera i encasellament.

**VOLIA AJUDAR ALS JOVES A ESDEVENIR CIUTADANS
COMPROMESOS I BONS CRISTIANS**

Fidel a les intuïcions de **Cardijn**, fundador de la JOC, per a ell "un jove treballador valia més que tot l'or del món", i així va lliurar-se en cos i ànima a acompanyar joves

a trobar el seu camí i la seva dignitat, partint d'allà on realment eren, fent-los créixer, fent-los de pare i mare si calia. Volia ajudar-los a esdevenir ciutadans compromesos i bons cristians. I com un bon metge de capçalera, els va anar seguint tot al llarg de la seva vida.

La seva empatia i la seva intuïció, treballada per l'escolta pacient i la reflexió rigorosa, li van donar "un ull clínic" per a saber detectar en cada moment les potencialitats i les necessitats de cadascú: aquella noia té un recerca interior que li anirà be fer exercicis espirituals amb els jesuïtes, aquest jove hauria de rebre una formació catequètica en tal parròquia, l'altre té un bloqueig i cal trobar-li un ajut d'un psicòleg professional, etc. I sense embuts, i amb la gran llibertat que un té quan estima, anava obrint portes i camins d'alliberament, de creixement, de responsabilitat... I el que val per al jove treballador, per al Tano valia també per a tothom, joves i no tant joves, de qualsevol condició que trobava en el camí. Com Jesús amb els d'Emmaús: "De què parreu? Què us preocupa?.. " , la fita del camí era poder oferir el seu propi "tresor", la Bona Notícia de l'Evangeli. Fer conèixer, estimar i seguir Jesucrist, amb la certesa que és Ell -camí, veritat i vida- qui pot fer de nosaltres una humanitat nova i fraterna.

Rector del Pi

La seva feina al servei dels moviments i de la pastoral obrera el va portar a viure en diferents llocs, però sobretot a Barcelona i al Vallès, on segurament ha deixat la seva petjada més marcada. Va ser Rector de la Parròquia de Sant Sadurní de la Roca, Rector de la Basílica de Santa Maria del Pi, - que va comportar ser també rector de Sant Just i Pastor primer i de Sant Jaume després, on va posar-se al servei de la Germandat Rociera de Barcelona, acompanyant-los durant força anys. A la Roca i al Pi va fer una feina molt important de dignificació dels locals parroquials i obres urgents de conservació de la Basílica.

ERA CERTAMENT MOLT CRÍTIC, PERQUÈ BUSCAVA ARRIBAR A L'ARREL DELS PROBLEMES, PERÒ ERA TAMBÉ AUTOCRÍTIC

En arribar al Pi, va agafar el relleu de mossèn **Josep M. Vidal Aunós** en l'acompanyament de la lluita dels immigrants sense papers. També va endegar iniciatives i col·laboracions per servir al quart mon tan present en el barri vell (Dit i Fet, Vinclés, coordinat el Plat del Pobre amb Càrites, etc..) i van acompanyar – de la mà del

Pare Manel- grups d'estudi d'evangeli a les presons de joves, a la Trinitat i a Quatre camins. I moltes altres tasques i serveis, sempre d'una forma discreta, constant i fidel, creant lligams i amistat, amb molt carinyo i també sentit de l'humor.

La seva senzillesa i humilitat guanyava molts cors. Era certament molt crític, perquè buscava arribar a l'arrel dels problemes, però era també autocrític, amb una mentalitat i visió obertes del món i de l'Església, que el feien evolucionar i cercar cada dia no com ser més "exemplar" sinó més evangèlic, més indulgent i bo.

El Pradó

La clau de la seva vida era la vocació pradosiana, que era per a ell una gràcia. Va començar la seva formació per a ser capellà a Salamanca i allà va conèixer el Pradó. Després va desplaçar-se a Lyon per formar-se al Seminari del Prado i a la Facultat de Teologia. Allà va pouar el que va alimentar i donar sentit a la seva vida de capellà. Com el P. Chevrier ens diu, volia ser un veritable deixeble de Jesucrist i un apòstol pobre pels pobres.

En Tano era el germà gran de una colla de vuit amb qui sempre va estar unit amb molta estimació tot i que la feina li impedia ser-hi molt present. Ells han estat al seu costat incondicionalment, com els darrers anys de malaltia ho ha mostrat ajudant-lo en tot

Pim Queralt és membre de l'Institut Femení del Pradó

-/-

Aquest diumenge al matí la Basílica de Santa Maria del Pi de Barcelona s'ha omplert en el funeral. Ha presidit la celebració el vicari episcopal **Toni Casas**, que destacat que "si alguna cosa va ser el Tano, va ser bon pa per a tothom gràcies a Jesucrist". Al final de la celebració han intervingut presentats de la família, de la parròquia i del món de la pastoral obrera que han fet un retrat personal i íntim del mossèn. I en l'homília, el consiliari de la JOC i l'ACO **Pepe Rodado**, també ha glossat la dedicació de Tano Casabuerta a l'acompanyament de persones i moviments com "un model de capellà i d'Església que és el que avui té més sentit i futur".

En la celebració s'hi han fet present les dues parelles dels tradicionals Gegants del Pi, que ha estat homenatjant l'antic rector al costat de l'altar. El fèretre, a més dels Evangelis i l'estola que acompanya a tots els capellans, ha estat cobert pels familiars amb una senyera per remarcar el compromís catalanista de mossèn Tano. Entre els assistents també s'hi han barrejat representants del món polític i institucional com **Salvador Illa** i **Oriol Junqueras**.

Record i gratitud de la GOAC pel testimoni del nostre germà Tano

Avui a *la seva* església del Pi de Barcelona, hem donat l'últim adéu de cos present a Mn. Gaietà de Casacuberta i Franco Ja descansa al costat del Pare-Mare i hi vetllarà per tota la família goacista i del conjunt de la Pastoral Obrera de Catalunya

Fins sempre, estimat germà Tano!

Ferran Fuguet i Ros, company dels temps d'en Tano a la POC com a president de la GOAC
Estimat germà Tano, has estat i seràs sempre el nostre consiliari, el de tota l'església obrera catalana. El capellà de tots nosaltres, en la tasca que el Pare-Mare ens ha encomanat de viure comunitàriament i ser llavor de dignitat i d'esperança obrera.

I sempre pendent i seguint la teva agenda, la que treia fum, fent comunitat, equip, pastoral, moviment jove...

Des de la meva experiència personal, no puc acomiadar-te, hi romandràs com a referència en el testimoni i com a proposta en la perspectiva de futur.

Ara, en aquests moments, estem tristos i afligits, al mateix temps que esperançats de poder ser a la teva nova agenda, per a tota l'eternitat. Descansa en Pau, Tano. Nosaltres preguem l'Oració de Jesús Obrer: **i que els obrers, les obreres i en Tano, morts en el camp de l'honor, del treball i de la lluita, reposin en pau,**

Mare dels pobres, pregueu per nosaltres.

Descansa en pau, germà Tano!

Manoli Prada Vega, goacista de la diòcesi de Sant Feliu

Tano ha estat un gran home.

El meu cor agraeix el seu testimoni. Em transmetia bones vibracions. Mai no el vaig veure trist.

Estimava la GOAC i nosaltres a ell. De fet, era molt estimat a les seves parròquies i a tota la Pastoral Obrera i l'Acció Catòlica.

Mantindrem aquest sentiment per sempre més, així com el nostre agraïment al seu llegat de compromís obrer cristià amarat d'inquietud i d'alegria.

[Paraules d'Amor de «Papeles y Derechos para Todos y Todas»](#)

«Ha muerto Mossèn Gaietà, párroco de la Basílica del Pi; quien el 2004 recibió a los inmigrantes sin papeles en lucha por una regularización sin condiciones durante el gobierno de Rodríguez Zapatero.

Un poco de la historia de la lucha Antiracista:

En el 2001 Mossen Vidal i Aunós abrió las puertas de la Basílica del Pi, para refugiar a más de 1.500 migrantes sin papeles, que el gobierno de Aznar, quería expulsar desde el 23/01/2001.

Fueron 15 días de huelga de hambre y cuarenta y siete días de encierro, luchando por papeles y un trabajo digno; lucha que consiguió un triunfo absoluto para una regularización de todos los inmigrantes que residían en el estado español.

El 2005 el movimiento de Papeles para Todos y Todas decide ocupar la catedral barcelonesa, resistiendo durante 10 horas el asedio e intervención policial.

Mossèn Gaietà al igual que su predecesor abrió las puertas de su Basílica y dio a los inmigrantes 72 horas para realizar un encierro simbólico con el objetivo de que el gobierno no exigiera el contrato de trabajo de un año y 40 horas, para acceder al Arraigo social y así tener papeles.

Mossèn Gaietà siempre caminó por los caminos de la solidaridad y el derribo de muros y fronteras.

Hoy ha partido, ha iniciado su viaje final. Nunca lo olvidaremos!!

Que la tierra le sea leve.»

Norma

- - -

2005

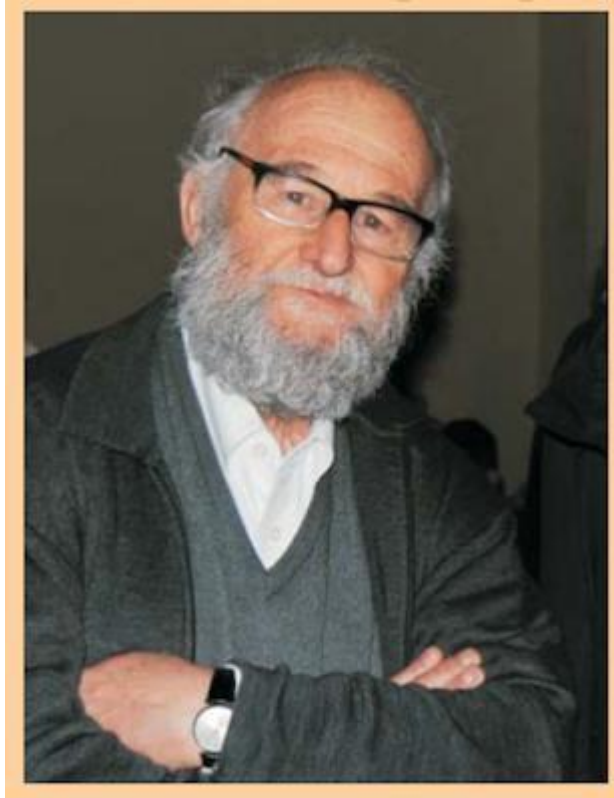
«Una buena persona... recuerdo que por la noche con toda la presión política y de la prensa nos dijo *Me'n vaig a dormir i que sigui el que Déu vulgui*.

En el Pi, luego sabríamos por quienes estaban en la Catedral que los *mossos* habían entrado en la Catedral con todo. En los días en los cuales se celebraba el Forum de las Culturas con todo ese envoltorio de buenas palabras: interculturalidad, mestizaje, *diàleg*, una insultante pantomima mientras se trataba como perros a los sin papeles.

Que nadie se olvide de gente así, que realmente desde un relativo poder se posicionó en favor de los inmigrantes. Nuestra memoria, la de los de abajo, siempre presente. DEP. »

Jorge

Tano de Casacuberta Franco, aposta inesgotable pel món obrer

Tica Font, companya d'equip del Tano a la GOAC

Va ser consiliari de la JOC i de l'ACO principalment, encara que participava de tots els altres grups d'Acció Catòlica. Diria que pertanyia a la generació de capellans marcats pel Concili Vaticà II i pel franquisme. L'impuls del Concili el va conduir a integrar-se en l'Acció Catòlica compromesa en la transformació democràtica i social del nostre país; va ser seguidor de Cardijn, fundador de la JOC, i va apostar per impulsar tots els moviments compromesos en la transformació social de l'Acció Catòlica.

La influència de Cardijn es plasmava en les seves constants de treball i d'impuls de grups de creients, la revisió de vida i l'estudi d'evangeli. Els seus profunds coneixements d'aquestes dues tècniques vitals el portava a fer aproximacions en tots els grups cristians fossin o no de l'Acció Catòlica. Cercava la unitat dels grups de la Pastoral Obrera, amb els que compartia les lluites i les esperances de construir un món nou.

De la GOAC, volia descobrir-ne com influïa el pla de formació en l'esdevenir de la Revisió de Vida, com el pla de formació ens educava no solament en la militància sinó que ajudava a la Revisió de Vida a no esdevenir intimista o poc mobilitzadora.

Igual que impulsava tota mena de grups de creients en la Revisió de Vida o l'estudi de l'evangeli, ell pertanyia i practicava la seva Revisió de Vida dintre de l'organització de capellans del Pradó, va ser coherent, no solament va ser capellà que acompanya persones laiques, també va ser un membre més d'un grup en el que revisava les seves opcions.

Sempre estava disponible i present a les trobades, assemblees o esdeveniments o a qualsevol moviment de cristians obrers. ¡El Tano sempre hi era!

Finalment, voldria destacar la seva capacitat davant les preguntes o recriminacions de persones no creients, així com el respecte a l'hora d'abordar les qüestions de fe i d'església orgànica; va ajudar moltes persones a aproximar-se a la fe despullant-se de prejudicis.

En definitiva, Tano va ser un home, un capellà del Concili Vaticà II i de l'església compromesa que va fer una gran tasca.

[Tano, mestre de la Revisió de Vida Obrera, als anys 70 refundà la JOC de Catalunya](#)

[Xavier Becerra Castells, deixeble del Tano a la JOC](#)

El Tano va ser consiliari del meu grup de RV a la JOC i em va acompanyar durant uns anys claus de la meua vida. Li dec molt. Gràcies a ell vaig esdevenir militant de la JOC i amb ell vaig aprendre a fer Revisió de Vida. El Tano era un home de pensament profund, que ajudava a arribar al nucli en les qüestions primordials. Un capellà compromès amb la justícia social, educador de militants i constructor d'església en el món obrer.

Ara, pensant en ell, em ve la imatge d'un home corpulent i amb barba, amb poc cabell, amb una cartera plena de papers, sempre amunt i avall en el cotxe, amb l'agenda plena, afable i fent preguntes. Un treballador infatigable, un apòstol acompanyant grups i militants per l'evangelització en el món obrer.

La seva mort m'ha entristit com a tots aquells que hem tingut la sort de conèixer-lo i gaudir de la seva amistat. Ens queda pregar per ell, recollir el seu testimoni i agrair tot el que ens ha donat, a mi i a tantes altres persones. Descansi en pau.